

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P.**,
s. r. o., so sídlom v B., P. č. X., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so
sídlom v B., G. č. X., IČO: X., proti povinnému **K. Z.**, bývajúcemu v B., J. č. X., o **vymoženie**
366,46€ s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 2Er/274/2007, o dovolaní
oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 26CoE/3/2012-47 z 5. decembra 2012,
takto

r o z h o d o l :

- I.** Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- II.** Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a**.
- III.** Povinnému **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bardejov ako súd exekučný uznesením č. k. 2Er/274/2007-27 z 23. apríla 2012
vyhlásil exekúciu vedenú na základe rozhodcovského rozsudku, ktorý bližšie špecifikoval
v odôvodnení uznesenia, za neprípustnú a zároveň ju zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ zákona
Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti
(Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len
„Exekučný poriadok“). Vychádzal zo zistenia, že oprávnená a povinný uzavreli dňa 15. marca
2006 zmluvu o úvere, na základe ktorej oprávnená poskytla povinnému úver vo výške 8.000,- Sk,
ktorý sa povinný zaviazal vrátiť zvýšený o poplatok vo výške 4.600,- Sk, a to
v 7 mesačných splátkach po 1.800,-Sk, počnúc dňom 1. apríla 2006. Okresný súd posúdil právny
vzťah účastníkov ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia
Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a tiež zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských
úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov
(ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Poukázal pritom na predmet činnosti dodávateľa
(oprávnenej), ako aj skutočnosť, že súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že
oprávnená vystupuje v obdobných prípadoch opätovne. Podľa názoru súdu je zrejmé, že oprávnená

pri uzatváraní zmluvy o úvere konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvu uzatvorila s povinným ako s fyzickou osobou nepodnikateľom.

Ďalej okresný súd zistil, že rozhodcovský súd svoju právomoc rozhodnúť spor účastníkov konania vyvodil z ustanovenia zmluvy (rozhodcovskej doložky), v zmysle ktorého sa účastníci dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a. s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde. Okresný súd poukázal na to, že cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť rýchle prejednanie a rozhodnutie prípadného sporu medzi zmluvnými stranami rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Často sa takáto rozhodcovská zmluva vyjadrí len v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splyva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je však význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v krízových situáciách vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Podľa názoru súdu, rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Spotrebiteľ si pritom rozhodcovskú doložku osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť, alebo sa podrobiť všetkým všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ ako prvý. Rozhodcovské konanie by mohlo byť akceptované len za predpokladu, ak by si spotrebiteľ osobitne vyjednal takýto spôsob rozhodnutia pre už existujúce spory a bol by podnikateľom dostatočne poučený o význame a dôsledkoch uzavretia takejto rozhodcovskej zmluvy. V danom prípade však táto doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale už na samom začiatku zmluvného vzťahu.

Svoj názor o neprimeranej povahe rozhodcovskej doložky oprel okresný súd aj o stanovisko Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo dňa 4. júna 2009 (Pannon GSM Zrt. c/a Erzsébet Sustikné Györfi bod 40), v ktorom tento súd konštatoval, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica 93/13/EHS“), ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Teda

podľa stanoviska Súdneho dvora spĺňa v zmysle smernice 93/13/EHS všetky podmienky „nekalosti“ už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecných súd, v ktorého obvode má dodávateľ sídlo, a teda nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa. V prejednávanej veci nielen že nerozhodoval všeobecný súd, ale rozhodoval rozhodcovský súd zvolený oprávnenou.

Na základe uvedeného dospel Okresný súd k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a táto je v rozpore s ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice 93/13/EHS. Keďže v danej veci neexistuje spôsobilý exekučný titul, na podklade ktorého by bolo možné viesť exekúciu proti povinnému, vedená exekúcia je neprípustná a ako taká musela byť súdom podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku zastavená.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením č. k. 26CoE/3/2012-47 z 5. decembra 2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej aj „O. s. p.“ alebo „Občiansky súdny poriadok“) ako vecne správne potvrdil. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru postupoval správne, keď aj bez návrhu skúmal platnosť rozhodcovskej doložky. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“), ktorý vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval oprávnenie exekučného súdu preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy. Vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2011 Najvyšší súd SR judikoval: „Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.“ Uvedené závery je podľa názoru odvolacieho súdu možné vzťahovať aj na prípady, keď rozhodcovský rozsudok bol založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve, pretože podľa ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je neprijateľná zmluvná podmienka neplatná, a teda nevyvoláva žiadne právne účinky obdobne, ako keď rozhodcovskej zmluvy niet. Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa správne rozhodol o zastavení

exekúcie, keďže vo veci bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora a vymáha sa plnenie, na ktoré oprávnená nemá právo. Na podmienky exekúcie je treba prihliadať v každom okamihu exekúcie, ako vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 27. januára 2007, sp. zn. 3Cdo/164/1996, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997: „Súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“. Ďalej odvolací súd zdôraznil, že Európska únia podporuje v rozhodcovských veciach zbavenie účinku rozhodcovského rozsudku v záujme ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, a to aj keď spotrebiteľ v rozhodcovskom konaní nenamietal rozhodcovskú doložku. Vzhľadom na neplatnú rozhodcovskú doložku, nepovažoval odvolací súd za potrebné sa zaoberať všetkými odvolacími námietkami.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove napadla oprávnená dovolaním, v ktorom uviedla, že súdy: 1. rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), 2. konali vo veci, v ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 3. rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), 4. oprávnenej odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 5. v konaní sa dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), pretože nesprávne zistili skutkový stav

a nevykonali náležité dokazovanie a 6. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Odvolací súd mal odňať oprávnenej možnosť konať pred súdom tiež tým, že nerešpektoval jej procesný návrh na prerušenie odvolacieho konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Oprávnená v tejto súvislosti namietala tiež nesprávne obsadenie súdu (§ 237 písm. g/ O. s. p.), s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. IV. ÚS 206/08, v ktorom Ústavný súd SR uviedol, že ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodielal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania nesprávne obsadený. Na základe uvedeného oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené

podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

I. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove podala včas oprávnená, zastúpená v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť rozhodnutia z 21. marca 2013 sp. zn. 1Cdo/301/2012, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2Cdo/386/2012, z 15. mája 2013 sp. zn. 6Cdo/431/2012, z 13. júna 2013 sp. zn. 3Cdo/ 441/2012, z 9. júla 2013 sp. zn. 5Cdo/371/2012, na ktoré Najvyšší súd SR v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a Exekučného poriadku). S poukazom na uvedené dovolací súd návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

II. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.

Dovolateľkou napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nie je prípustné.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ a c/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza Najvyšší súd SR rozhodnutia z 21. marca 2013 sp. zn. 1Cdo/301/2012, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2Cdo/386/2012, z 15. mája 2013 sp. zn. 6Cdo/431/2012, z 13. júna 2013 sp. zn. 3Cdo/441/2012, z 9. júla 2013 sp. zn. 5Cdo/371/2012 s konštatovaním, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba vtedy, ak súd rozhodol o veci, o ktorej nemal rozhodnúť. Rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad ustanovenia § 38 ods. 3, § 44 ods. 2, § 50 ods. 2, § 56, § 57 a ďalšie Exekučného poriadku).
2. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 1. februára 2012 sp. zn. 5Cdo/205/2011 a tiež Ústavného súdu SR z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).
3. Ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu. V danom prípade však bol podaný návrh na vykonanie exekúcie.
4. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až

§ 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.

5. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.
6. Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc ho vydať, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému sa neznemožňuje konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Vyššie uvedené právne závery (viď body 1. až 6.) zastáva Najvyšší súd SR aj v preskúmvanej veci. Osobitne k námietke oprávnenej, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, Najvyšší súd SR konštatuje, že tak, ako správne poznamenala oprávnená, zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012 (zákon bol účinný do 31. decembra 2012) bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľka namietala, že pokiaľ súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľky je však mylné. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, nakoľko v danom prípade exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil uznesením z 23. apríla 2012 a uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť až 9. augusta 2012. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p., ak o odvolaní oprávnenej rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov v zmysle písm. b/ a c/ uvedeného ustanovenia, pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie; nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu.

Oprávnená namietala aj skutočnosť, že odvolací súd nerozhodol o jej návrhu na prerušenie konania, ktorý podala v priebehu odvolacieho konania. Nakoľko sa taký návrh v predložennom súdnom spise nenachádzal, dovolací súd výzvou zo dňa 8. júna 2015 vyzval oprávnenú, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy predložila dôkaz o tom, že po podaní odvolania proti

uznesení Okresného súdu Bardejov č. k. 2 Er/274/2007-27 z 23. apríla 2012 podala návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie tak, ako to tvrdí vo svojom dovolaní. Oprávnená na výzvu dovolacieho súdu, ktorá jej bola doručená prostredníctvom jej právneho zástupcu ešte dňa 11. júna 2015, neodpovedala. Dovolací súd tak nemal preukázané, že postupom odvolacieho súdu došlo k takému zásahu do procesných práv oprávnenej, ktorého dôsledkom by bolo odňatie možnosti konať pred súdom.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že oprávnená namietala tiež vadu konania podľa ust. § 237 písm. g/ O. s. p., a to rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným, ktorú vidí v tom, že sa výkladom práva spoločenstva nezaoberal komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutý na rozhodnutie vo veci samej. Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O. s. p.) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a rozhodnúť o nej. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca. Zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdu na rozhodovanie o veci upravená Občianskym súdnym poriadkom. Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný. Príslušnosť súdu ustanovuje zákon, ktorý nepriamo určuje aj osobu zákonného sudcu. Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy, ako napr. rozvrhom práce v zmysle § 50 ods. 1 zákona o súdoch) určený tú – ktorú vec prejednať a rozhodnúť; ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu, sú zákonnými sudcami všetci členovia toho senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (viď tiež § 3 ods. 3 zákona o súdoch). Vzhľadom na uvedené závery, nemožno dospieť k záveru, že konanie je postihnuté touto vadou, keďže konanie sa uskutočnilo na vecne a miestne príslušnom Okresnom súde Bardejov a následne na funkčne príslušnom Krajskom súde v Prešove pred senátom určeným podľa rozvrhu práce tohto krajského súdu.

Pokiaľ dovolateľka vytýkala odvolaciemu súdu, že v posudzovanej veci boli splnené predpoklady pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., podľa obsahu namietala

nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p.), ktoré však samo osebe prípustnosť dovolania nezakladá.

Dovolateľkou namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania preto nezakladajú.

Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou a nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p., pričom prípustnosť podaného dovolania nevyplýva ani z ust. § 239 O. s. p., Najvyšší súd SR odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

III. V konaní o dovolaní oprávnenej vzniklo procesne úspešnému povinnému právona náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo povinný nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O. s. p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30.septembra 2015

JUDr. Juraj S e m a n, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: A. Savarová